

ČERVENÝ ÚSWEIT

NEW YORK TIMES BESTSELLER

„Ender, Katniss
a teraz Darrow.“
– Scott Sigler

**PIERCE
BROWN**

AKTUELL

ČERVENÝ ÚSVIT
PIERCE BROWN

ČERVENÝ ÚSVIT

PIERCE BROWN

AKTUELL 2019

Dielo je autorsky chránené. Všetky práva, najmä rozmnožovať a rozširovať, rovnako ako právo prekladu, sú vyhradené. Žiadna časť tohto diela sa nesmie bez písomného súhlasu majiteľa autorských práv reprodukovat', spracovávať, rozmnožovať alebo rozširovať vo forme fotokópií, mikrofilmov a ani inými metódami použitia elektronických systémov ukladania do pamäte.

Táto kniha je fikcia. Všetky postavy, mená, charaktery, miesta a udalosti sú dielom autorovej fantázie a akákoľvek podobnosť so skutočnými osobami, žijúcimi alebo mŕtvymi, s obchodnými záležitosťami, udalosťami alebo miestami je celkom náhodná.

Pierce Brown: Červený úsvit

Z anglického originálu *Red Rising*, ktorý vydalo vydavateľstvo Del Rey, an imprint of Random House, a division of Random House LLC, a Penguin Random House Company, New York, USA.

Copyright © 2014 by Pierce Brown

All rights reserved.
Všetky práva vyhradené.

Translation © Lucia Hitková Hrabětová 2019

Jacket design © Faceout studio
Jacket illustration © Sail
Author's photo © Joan Allen
Map © Joel Daniel Phillips

Redakčne upravila: Katarína Vilhanová

Sadzba a zalomenie: Samuel Ryba
Tlač: Těšínská tiskárna, a. s., Český Těšín, Česká republika

Vydalo AKTUELL vydavateľstvo, s. r. o., Bratislava, Slovenská republika
Slovak edition © AKTUELL 2019

ISBN 978-80-8172-053-6

Otcovi, ktorý ma naučil chodiť

POĎAKOVANIE

Ak je písanie záležitosťou hlavy a srdca, potom chcem poďakovať Aaronovi Phillipsovi, Hannah Bowmanovej a Mikovi Braffovi, ktorí naplnili moju myseľ svojou múdrosťou a radami.

Ďalej chcem poďakovať svojim rodičom, sestre a celému klanu Phillipsovcov, ktorí láskyplne a oddane viedli moje srdce.

A takisto ďakujem čitateľom. Dúfam, že sa vám tieto knihy budú náramne páčiť.

Žil by som v mieri, ale moji nepriatelia ma zatiahli do vojny.

Pozerám sa na tisícvesto z ich najsilnejších synov a dcér. Počúvam nemilosrdného Zlatého, keď reční medzi dvoma obrovskými mramorovými stĺpmi. Načúvam netvorovi, ktorý zapálil plameň, čo mi spaľuje srdce.

„Všetci ľudia *neboli* stvorení ako rovnocenní,“ vyhlasuje. Vysoký, panovačný predátor. „Slabí by vás podviedli. Tvrdili by, že Zem majú zdediť pokorní. Že silní by sa mali postarať o slabých. Ale to je len šlachetná lož demokracie. Rakovina požierajúca ľudstvo.“

Zrakovm prebodáva zhromaždených študentov. „Vy a ja sme Zlatí. Nachádzame sa na vrchole evolučnej línie. Týčime sa nad živou haldou ľudí, sme pastiermi nižších Farieb. Ste dediči tohto odkazu.“ Odmlčí sa a pohľadom skúma tváre svojho publika.

„No nebude to zadarmo.“

„Moc si musíte ukoristiť. Bohatstvo získať. Vládu, vplyv a ríšu vykúpiť krvou. Vy, nezjazvené deti, si nezaslúžite nič. Nepoznáte bolesť. Neviete, čo vaši predkovia obetovali, aby vám zabezpečili toto postavenie. Čoskoro to však zistíte. Onedlho vás naučíme, prečo Zlatí vládnu ľudstvu. A ja vám prisahám, že prežijú len tí z vás, ktorí sú schopní vládnuť.“

Ale ja nie som Zlatý. Som Červený.

Ľudí, ako som ja, považuje za slabočov. Myslí si, že som hlúpy a bezduchý, akoby som ani nebol človekom. Nevyrastal som v paláci. Nepreháňal som sa na koňoch po lúkach a nejedol som žiadne lahôdky a delikatesy. Ukovali ma v útrobach tohto krutého sveta. Vybrúsila ma nenávisť. Zocelila láska.

Mýli sa.

Nikto z nich neprežije.

PRVÁ ČASŤ

OTROK

*Na Marse rastie jeden kvet. Je červený a drsný, ideálny pre našu pôdu.
Nazýva sa haemanthus. To znamená krvavý.*

1. KAPITOLA

INFERNOR

Prvá vec, ktorú by ste o mne mali vedieť, je, že som synom svojho otca. Takže keď poňho prišli, urobil som, ako mi prikázal. Neplakal som. Ani keď Spoločnosť odvysielala jeho zatknutie. Ani keď ho Zlatí súdili. A ani vtedy, keď ho Siví obesili. Mama mi za to dala facku. To môj brat Kieran mal byť ten pokojný. Bol starší, ja mladší. Ja som mal plakať, nie on. Namiesto toho Kieran fňukal ako dievča, keď malá Eo zasunula krvokvet do otcovej ľavej pracovnej čižmy a utiekla späť k svojmu otcovi. Moja sestra Leanna vedľa mňa nariekala. Ja som len všetko sledoval a hanbil som sa, že keď otec zomrel pri tanci, nemal obuté tanečné topánky.

Na Marse nie je veľa gravitácie. Ak chcete niekomu zlomiť väz, musíte mu trhnúť nohami. Nechávajú milovaných, aby to urobili.

Vo svojom friťáku, pracovnom odevu z nejakého nanoplastu, cítim vlastný pot. Je v ňom tak horúco, ako napovedá jeho názov. Chráni ma od hlavy po päty. Nič neprepúšťa ani dovnútra, ani von. Hlavne nie páľavu. Najhoršie je, že si nemôžete z očí utrieť pot. Čertovsky to štípe, keď preteká členkou až k pätám, kde zanecháva malé kaluže. Nehovoriac o smrade, keď musíte čúrať, čo je takmer stále, keďže cez slamku prijímate veľa tekutín. Možno by sa to dalo vyriešiť zavedením cievky, ale my sme rozhodli radšej smrdieť.

Sedím vo svojom pazúrovrťáku, keď cez komunikátor v uchu počujem, ako si baníci z môjho klanu vymieňajú klebety. V tomto hlbokom tuneli som sám, v stroji skonštruovanom v tvare obrovskej kovovej ruky, ktorá gniavi a hlodá zem. Moje sedadlo je na vrchole vrtáka, v mieste, kde by mal byť laktový kĺb, a kontrolujem údaje o tavení skál. Prsty zasuniem do riadiacich rukavíc, ktoré takmer deväťdesiat metrov pod mojou kabínou ovládajú niekoľko

chápadlových vrtákov. Hovorí sa, že na to, aby ste mohli byť infernorom, potrebujete prsty, ktoré kmitajú tak rýchlo ako plamene ohňa. Moje sú rýchlejšie.

Napriek hlasom v uchu som v tomto hlbokom tuneli sám. Spoločnosť mi robia vibrácie, ozvena vlastného dychu a také dusné a odporné teplo, až mám pocit, že mám na sebe prehodenú ťažkú deku z vlastných horúcich šťaniek.

Cez šarlátovú členku na hlave sa prevalí ďalší pramienok potu a štípe ma v očiach, kým nie sú také červené ako moje ryšavé vlasy. Predtým som sa pokúšal pot zotrieť, ale len som zbytočne škriabal po priezore svojho fritáku. Stále sa o to pokúšam. Aj po troch rokoch je šteklenie a štípanie potu hotové utrpenie.

Steny tunela okolo mojej kabíny sú zaliate svetlom siričitej žltej farby. Keď sa zapozieram nahor úzkou vertikálnou šachtou, ktorú som dnes vyhlbil, žiara svetiel sa vytráca. Hore sa ako tekuté striebro trblieta vzácné hélium-3, ale ja sa pozerám po tieňoch. Hľadám zmije, ktoré sa plazia v tme a hľadajú teplo môjho vrtáka. Dokážu sa prehrýzť fritákom a zavítať sa do najteplejšieho miesta, ktoré nájdu, čo je zvyčajne vaše brucho, aby tam nakládli vajcia. Jedna ma raz pohryzla. Ešte stále sa mi o tej beštii sníva – bola čierna ako prameň hustého oleja. Môžu byť tučné ako vaše stehno a dlhé ako traja muži, ale najhoršie sú mláďatá. Nevedia, ako majú dávkovať svoj jed. Rovnako ako moji predkovia, aj ony prišli zo Zeme, ale Mars so svojimi bezodnými tunelmi ich zmenil.

Hlboké šachty sú desivé. Osamelé. Na pozadí zvuku, ktorý vydáva vrták, počujem hlasy svojich priateľov. Všetci sú odo mňa starší. Pracujú pol kilometra nado mnou, ale v tme ich nevidím. Vrtajú vysoko, neďaleko otvoru do šachty, ktorú som vyhlbil. Pomocou hákov a lán sa spúšťajú po stenách tunela, aby sa dostali k menším žilám hélia-3. Používajú pri tom meter dlhé vrtačky a prehltajú špinu. Ich práca si tiež vyžaduje šikovné nohy a ruky, ale v našej skupine som ja ten, kto na nich zarába. Som infernor. Tým nemôže byť len tak hocikto – a ja som najmladší, pokiaľ im pamät siah.

V baniach pracujem už tri roky. Začínate v trinástich. Ak ste dostatočne starí, aby ste mohli súložiť, tak máte dosť rokov aj na vrtanie. Teda aspoň tak to vrazil strýko Narol. Aj keď ja som sa oženil len pred šiestimi mesiacmi, takže nechápem, prečo to povedal.

Eo mi tancuje v mysli, keď pohľadom zavadiť kontrolný panel a prstami pazúrovrťáka zovriem novú žilu. *Eo*. Niekedy je ťažké myslieť na ňu inak, ako sme ju volali v detstve.

Malá *Eo* – drobné dievčatko ukryté za hrivou červených vlasov. Červených ako skaly okolo mňa, nie skutočne červených, skôr hrdzavých. Červených ako náš domov, ako Mars. Aj *Eo* má šestnásť. Hoci je ako ja – z klanu Červených kopáčov zeme, klanu piesní, tanca a pôdy –, mohla by byť zo vzduchu, z éteru, ktorý spája hviezdy do jednej mozaiky. Niežeby som nejaké hviezdy videl. Nikto z banických kolónií Červených nikdy žiadne hviezdy nevidel.

Malá *Eo*. Keď mala štrnásť, chceli ju rovnako ako všetky dievčatá z klanov vydať. Ona sa však rozhodla pre menšie prídelý a čakala, kým budem mať šestnásť, čo bol vek pre mužov, v ktorom sa už mohli ženiť, kým si okolo prsta uviaže motúzok. Tvrdila, že už od detstva vedela, že si ma vezme. Ja som to nevedel.

„Počkaj! Stoj! Brzdí!“ ozval sa hlas strýka *Narola* v komunikátore. „*Darrow*, chlapče, zastav!“ Prsty mi zamrzli. Spolu s ostatnými je vysoko nado mnou a na prilbe svojej riadiacej jednotky sleduje, ako sa mi darí.

„Čo horí?“ pýtam sa nahnevane. Nemám rád, keď ma niekto prerušuje.

„*Malý infernorík sa pýta, či horí,*“ zarehoce sa starý *Barlow*.

„*Je tam plynová bublina, keď si taký zvedavý!*“ vybuchne *Narol*. Je predákom našej skupiny, ktorú tvorí viac než dvesto ľudí. „*Vydrž! Volám skenerom, aby skontrolovali údaje, skôr ako nás vyhodíš do vzduchu.*“

„Tá plynová bublina? Je maličká ako pluzgier,“ odvetím im. „Zvládnem to.“

„*Robí na vrtáku len rok, ale už si myslí, že všetko vie! Hlúpe šteňa,*“ sucho dodá starý *Barlow*. „*Spomeň si na slová našej Zlatej vládkyne. Trpezlivosť a poslušnosť, ciciak. Trpezlivosť je lepšia časť odvahy. A poslušnosť je lepšia časť ľudskosti. Poslúchni starších.*“

Pri jeho slovách zagúľam očami. Ak by starší dokázali to, čo ja, možno by som ich poslúchol. Ale ich ruky, ako aj mysle sú pomalé. Niekedy mám pocit, že chcu, aby som bol ako oni, zvlášť môj strýko.

„Ide mi to dobre,“ oponujem. „Ak si myslíte, že je tu plynová bublina, jednoducho tam zoskočím a ručne ju skontrolujem. Žiadny problém. Tak aspoň nestratíme čas.“

Budú mi kázať o opatrnosti. Akoby nám opatrnosť niekedy pomohla. Vavrín sme nevyhrali už celé veky.

„Chceš z Eo urobiť vdovu?“ rehoce sa Barlow, hlas zaprašť statickou elektrinou. „Mne to vadiť nebude. Tá maličká je pekná. Pokojne zavrátaj do tej bubliny a bude moja. Som síce starý a tučný, ale môj vrták vie ešte stále vyvrtať peknú dierku.“

Dve stovky vrtačov na povrchu sa zborovo zasmejú. Hánky mi zbelejú, keď v rukách stískam ovládanie.

„Poslúchni strýka Narola, Darrow. Radšej sa stiahnime, kým nebude mať výsledky,“ navrhuje môj brat Kieran. Je odo mňa o tri roky starší. Myslí si, že to z neho robí mudrca a že vie viac ako ja. No jedinú, čo vie, je napomínať ma. „Budeme mať dosť času.“

„Dost času? Zaberie nám to hodiny, dopekla!“ vyšteknem. Všetci sú v tomto proti mne. Mýlia sa, sú pomalí a nechápu, že na to, aby sme získali Vavrín, stačí už len jeden odvážny krok. A keby len to. Oni o mne pochybujú. „Si zbabelec, Narol.“

Na druhej strane komunikátora je ticho.

Nazvať muža zbabelcom nie je najlepší spôsob, ako získať jeho spoluprácu. Nemal som to povedať.

„Podľa mňa by si to mal ísť skontrolovať,“ zapišť Loran, môj bratranec a Narolov syn. „Ak to neurobiš, bude to, akoby už Gamma vyhrala. Získajú ten Vavrín po kolký raz? Hm, stý?“

Vavrín. V podzemnej banskej kolónii Lykos je dvadsaťštyri klanov. Vavrín sa získava raz za štvrtrok. Znamená, že dostanete viac jedla, ako dokážete zjesť. Viac cigariet. Viac prikrývok dovezených zo Zeme. Jantárový alkohol s kolkom Spoločnosti. Znamená to víťazstvo. Pokiaľ nám pamäť siaha, zakaždým ho vyhral klan Gamma. Takže pre nás, zvyšné klany, to bolo vždy o prídeloch, ktoré nám stačili akurát na prežitie. Eo vraví, že Vavrín je ako mrkva, ktorou nám Spoločnosť máva pred nosom, vždy o vlások mimo dosahu. Natoľko, aby sme si uvedomili, akí sme v skutočnosti maličkí a že s tým takmer nič nemôžeme urobiť. Mali by sme byť priekopníkmi, ale Eo nás nazýva otrokmi. Ja si však myslím, že sa len dostatočne nesnažíme. Kvôli starším nikdy skutočne neriskujeme.

„Loran, prestaň trieskať o Vavríne. Chyť tú bublinu a my sa toho zarsraného Vavrínu už nikdy nedožijeme, chlapče,“ karhá ho strýko Narol.

Komolí slová. Cez komunikátor takmer cítim pach jeho pálenky. Chce zavolať tím skenerov, aby bol krytý. Alebo má strach. Ten

opilec sa už ako sraľo narodil. Čoho sa však bojí? Našich pánov Zlatých? Či ich poskokov Sivých? Ktovie? Málokto. Koho to zaujíma? Takmer nikoho. Na mojom strýkovi záležalo len jednému mužovi a ten zomrel, keď mu strýko trhol nohami.

Môj strýko je slaboch. Je opatrný a preháňa to s pitím. Slabý odvar môjho otca. Žmurká dlho a sťažka, akoby mu pohľad na svet zakaždým spôsoboval bolesť. Tu v bani mu nedôverujem. Vlastne nikde, ak mám byť úprimný. Ale mama mi vavela, aby som ho poslúchal. Ustavične mi pripomína, aby som ctil starších. Aj keď som už ženatý a dokonca, aj keď som infernor svojho klanu, tvrdí, že „z mojich pluzgierov ešte nie sú mozole“. Poslúchnem ju, hoci ma to privádza do šialenstva rovnako ako pot, čo mi steká po tvári.

„Tak dobre,“ zamrmlam.

Zovriem rukoväť vrtáka a čakám, kým mi strýko z bezpečia svojej pracovne na povrchu hlbokkej šachty dá zelenú. Potrvá to hodiny. Viem si to zrásať. Osem hodín, kým sa ozve píšťala. Aby sme porazili Gammu, musím vyťažiť 156,5 kila za hodinu. Potrvá dve a pol hodiny, kým sa sem dostane tím skenerov a urobí, čo má, prinajlepšom. Takže potom budem musieť za hodinu vyťažiť 227,6 kila. Nemožné. No ak budem pokračovať a vykašlem sa na ten hlúpy sken, Vavrín je náš.

Napadlo mi, či si strýko Narol a Barlow uvedomujú, ako sme blízko. Pravdepodobne áno. Možno si len myslia, že to za to riziko nestojí. A možno sa nazdávajú, že naše šance premárni vyššia moc. Teraz má Vavrín Gamma. Tak to vždy bolo aj bude. My z Lambdy sa budeme snažiť prežiť na prídeloch a vyrovnáť sa s nepohodlím. Žiadne vzostupy ani pády. Nič nestojí za riziko zmeny hierarchie. Môj otec na to prišiel na konci slučky.

Nič nestojí za to, aby sme riskovali smrť. Na hrudi cítim, ako sa mi na šnúrke okolo krku hojdá obrúčka upletená z vlasov a hodvábu, a myslím na Eonine rebrá.

Tento mesiac uvidím cez jej pokožku ešte viac trčiacich kostí. Za mojím chrchtom pôjde prosiť rodiny z Gammy o zvyšky. A ja sa budem tváriť, že o tom neviem. No aj napriek tomu budeme stále hladní. Jem až príliš, pretože mám šestnásť a stále rastiem; Eo klame a tvrdí, že nie je až taká hladná. Niektoré ženy sa za jedlo a prepych predávajú Plecháčom (Sivým, ak mám byť presný), posádke vojakov Spoločnosti v našej malej baníckej kolónii. Ale ona

by sa nepredala, aby ma nakrmila. Alebo áno? Potom sa však nad tým zamyslím. Urobím čokoľvek, aby som ju nasýtil...

Cez okraj vrtáka sa pozriem dole. Dlhý spád až na spodok jamy, ktorú som vykopal. Nič, len roztavená skala a syčiace vrtáky. Skôr ako sa poriadne rozhlídnem, odpútam sa, vezmem si skener a skočím do stometrovej hĺbky k prstom vrtákov. Aby som spomalil svoj pád, odrážam sa tam a späť od zvislých šachtových stien a dlhého vibrujúceho tela môjho vrtáka. Skôr ako natiahnem ruku, aby som sa zachytil o prevod nad prstami vrtáka, uistím sa, že tam nie je žiadne hniezdo zmijí. Z desiatich vrtákov sála horúčava. Vzduch sa blikoce a vlní. V tvári vnímam horúčavu. Cítim, ako ma z nej štípu oči. Páli ma na bruchu aj guliach. Ak si nedáte pozor, vrtáky vám roztavia kosti. A ja nie som opatrný. Som rýchly.

Najprv sa nohami kúsok po kúsku spustím medzi prsty vrtáka, aby som dostal skener dosť blízko k plynovej bubline a získal údaje. Horúčava je neznesiteľná. Bola to chyba. Cez komunikátor na mňa kričia hlasy. Takmer sa obtriem o jeden z vrtákov, keď sa konečne dostanem dosť blízko k plynovej bubline. Skener v mojej ruke bliká, keď načítava údaje. Môj ochranný odev začína bublať a ja cítim, ako niečo sladko a ostro smrdí, skoro ako spálený sirup. Pre infernora je to pach smrti.

2. KAPITOLA

MESTEČKO

Môj odev nezvláda horúčavu, ktorá tu dole panuje. Vonkajšia vrstva sa takmer roztavila. Čoskoro bude nasledovať druhá. Skener napokon strieborne zabliká a ja mám to, po čo som sem prišiel. Takmer som si to nevšimol. Točí sa mi hlava a mám strach. Odťahnem sa od vrtákov. Postupne šplhám nahor, rýchlo preč od zničujúcej horúčavy. Niečo sa však zasekne. Noha mi uviazla pod jedným z prevodov blízko prsta vrtáka. V náhlejši panike lapám po dychu. Premáha ma hrôza. Sledujem, ako sa mi roztápa podrážka. Najprv vonkajšia vrstva a po nej vnútorná. Potom bude nasledovať moja noha.

Prinútim sa zhlboka nadýchnuť a prehltnem výkrik, ktorý sa mi derie z hrdla. Spomeniem si na svoju hákovú čepeľ a vytiahnem ju z puzdra na chrbte. Je to zakrivený nôž dlhý ako moja noha, určený na useknutie a kauterizáciu končatiny uviaznutej v stroji, ako je tento. Pri uviaznutí väčšina mužov spanikári, preto je hákočepeľ hnusná šablovitá zbraň, ktorá sa dá použiť, aj keď sa vám trasú ruky. Moje sa však netrasú, a to ani vtedy, keď sa ma zmocňuje hrôza. Trikrát ňou sekнем a namiesto nohy odrežem kus nánoplastu. Pri treťom zásahu sa natiahnem dolu a šklbnutím si ju uvoľním. Hánkami prstov sa pri tom obtriem o hranu vrtáka. Rukou mi prebehne ostrá bolesť. Cítim pach škvariaceho sa mäsa, ale už miznem nahor, šplhám sa ďalej od peknej horúčavy. Vyštvieram sa do svojho sedadla. Po celý čas sa smejem, ale mám chuť plakať.

Strýko mal pravdu a ja som sa mylil. No radšej zomriem, akoby som to pred ním priznal.

Jeho najvlúdnejší komentár znie: „Idiot.“

„Šialenec! Úplný blázon!“ kričí Loran.

„Minimum plynu,“ oznamujem im. „Vrťame ďalej, strýko.“

Keď sa ozve záverečná píšťala, vezmú všetko, čo som vyťažil. Vyťahujem sa zo svojho vrtáka a nechám ho v hlbokej šachte pre nočnú zmenu. Unavene sa chytím lana, ktoré mi spustili do takmer kilometrovej šachty, aby mi pomohli nahor. Napriek bolestivej popálenine na chrbte ruky sa štvorám po lane, kým nevyleziem von. Kieran a Loran ma odprevadia k ostatným a spolu sa vyberieme k najbližšiemu gravivýťahu. Zo stropu ako pavúky visia žlté svetlá.

Keď dorazíme k obdlžnikovému gravivýťahu, môj klan, ako aj tristo mužov z Gammy, si už prsty na nohách zakliesnil do kovového zábradlia. Vyhýbam sa strýkovi, ktorý je na mňa natoľko naštvaný, že by musel prskať. Za svoj výkon som si vyslúžil niekoľko desiatok potľapkaní po chrbte. Mladšie ročníky, než som ja, si myslia, že sme ten Vavrín vyhrali. Vedia, že som tento mesiac vyťažil viac surového hélia-3 ako Gamma. Starci len namrzene reptajú, že sme hlupáci. Schovám ruku a zakliesnim si nohy.

Gravitácia sa mení a my stúpame. Jedna gammácka krysa, ktorá nemá pod nechtami zatiaľ ani trochu hrdze, sa zabudne prichytiť o zábradlie, takže kým my stúpame takmer šesť kilometrov nahor, on visí vo vzduchu. V ušiach počujeme bzukot.

„Máme tu lietajúce hovno z Gammy,“ zasmeje sa Barlow smerom k Lambdám.

Možno je to malicherné, ale vždy ma poteší, keď vidím niekoho z Gammy, ako niečo poserie. Vďaka Vavrínu dostávajú viac jedla, viac ohrievačov, viac všetkého. Začali sme nimi pohrdať. Mali by sme. Aspoň si to myslím. Napadlo mi, či budú teraz oni pohrdať nami.

To by však stačilo. Schmatnem hrdzavočervený nanoplast chlapcovho fritáku a stiahnem ho nadol. Je to ešte dieťa, čo je zároveň smiešne, pretože môže byť odo mňa mladší maximálne o tri roky.

Vyzerá na smrť unavene, ale keď zbadá môj krvavočervený friták, stuhne a vyhne sa môjmu pohľadu. Je jediný, kto si všimne, že mám popálenú ruku. Žmurknem naňho. Zdá sa, že práve pustil do gati. Občas sa to stane každému. Pamätám si, ako som prvýkrát stretol svojho infernora. Myslel som si, že je boh.

Už nežije.

Hore na plošine, čo je jedna veľká sivá betónovo-kovová kaverna, si vyzlečieme vrchnú časť odevu a hltavo sa nadýchneme čerstvého studeného vzduchu zo sveta, ktorý je ďaleko od rozhorúčených

vrtákov. Z nášho smradu a potu tu čoskoro bude ako v žumpe. V diaľke blikajú svetlá, čím nás upozorňujú, aby sme sa držali preč od magnetických koľají horizontálneho vlaku na druhej strane plošiny.

Kolisavo k nemu kráčame vo svojich hrdzavočervených pracovných overaloch a snažíme sa nemiešať s Gammami. Polovica má na chrbte namalované tmavé červené L ako Lambda a druhá polovica zahnutý znak Gammy. Dvaja šarlátoví predáci, dvaja kravočervení infernori.

Káder Plecháčov nás pozoruje, ako kráčame po opotrebovanej betónovej podlahe. Ich sivé obnosené duroceľové brnenie je prosté a rovnako neudržiavané ako ich vlasy. Možno by odrazilo obyčajnú čepeľ, ale iónová či pulzná čepeľ by ním prešla ako cez papier. Také čepele sme však videli len na holografickej kocke. Siví sa ani nenamáhajú ukazovať svoju moc. Po bokoch sa im hompálajú paraobušky. Vedia, že ich nebudú musieť použiť.

Poslušnosť je najvyššia cnosť.

Hnusák Dan, kapitán Sivých, po mne hodí kameň. Aj keď má z pobytu na slnku stmavnutú pokožku, riedke vlasy má sivé ako všetci z jeho Farby. Padajú mu do očí – dvoch kociek ľadu obalených v prachu. Znakom jeho Farby je sivý hranatý symbol pripomínajúci číslo štyri a niekoľko pruhov vedľa neho. Má ho vytetovaný na oboch zápästiach z vonkajšej aj vnútornej strany. Je krutý a chladný ako všetci Siví.

Počul som, že ho vytiahli z prvej línie, keď bol ešte v Eurázii, nech je to už kdekoľvek, po tom, čo ho zmrzali a nechceli mu kúpiť novú ruku. Teraz mal namiesto nej staršiu protézu. Necíti sa s ňou dobre, preto si dám záležať, aby zaregistroval, ako na ňu pozriem.

„Všimol som si, že dnes si mal celkom vzrušujúci deň, zlato.“ Hlas má stuchnutý a ťažký ako vzduch v mojom fritáku. „Teraz si hrdina, čo, Darrow? Vždy som si myslel, že raz z teba jeden bude.“

„Nie, vy ste hrdina,“ kývnem smerom k jeho ruke.

„A ty si myslíš, že si prešibaný, však?“

„Som len Červený.“

Žmurkne na mňa. „Pozdravuj odo mňa tú svoju holubičku. Na to, aká je maličká, je celkom príťažlivá.“ Prejde si jazykom po zuboch. „Aj keď je ryšavá.“

„Nikdy som holuba nevidel.“ Teda ak nerátam holokocku.